

NORSK OLJEMUSEUM

ÅRBOK 2002

Fra pølsemaker til driftsjef

Kristin Øye Gjerde

«Det var aldri en kjedelig dag i Nordsjøen. Den kjekkeste tiden var da jeg var hjelpearbeider og operatør trainee og ikke hadde noe spesielt ansvar. Men jeg tror ikke det er noe menneske som ikke har ambisjoner, som ikke ønsker å komme seg opp og fram, så det var jo kjekt å bli forfremmet til for eksempel driftsjef. Jeg fikk mer ansvar, og det tynget det. Det var mer stress når en kom opp i de stillingene. Men det å jobbe sammen med folk og være sammen både på godt og vondt og lære de å kjenne var veldig kjekt. Og det er så mye godt i alle mennesker. Den «stå på» holdningen når det var noe... Av og til kunne du irritere fettet av deg for at det var vanskelig å få ting gjort, mens andre ganger når det gjaldt, sto alle på. Da var det gang. Det var mye fine folk der ute», forteller Egil Lima.

Lima er en av pionerene i Nordsjøen som ofte omtales med respekt av de som har arbeidet sammen med ham. Han har blitt intervjuet i forbindelse med prosjektet «Kulturminne Ekofisk» som Norsk Oljemuseum leder. Disse intervjuene er en viktig del av dokumentasjonsprosjektet, og i dette utdraget presenteres en forsmak på noe av det dokumentasjonsprosjektet vil ha å by på.

I catering på «Ocean Traveler»

Opprinnelig var Egil Lima utdannet pølsemaker og drev egen slakterforretning i Stavanger på 1960-tallet. Men på den tiden dukket det opp kolonial-

forretninger med svære kjøledisker. De var vanskelige konkurrenter. Forretningen gikk ikke så godt, og Lima begynte å se seg om etter annet arbeid. I Nordsjøen hadde leteaktivitet etter olje så smått startet opp, og i august 1968 fikk Lima jobb offshore. For i det hele tatt å få en fot om bord begynte han i catering på «Ocean Traveler». Arbeidet gikk ut på vask av lugarer, skifting av sengetøy, delta i byssen

Kristin Øye Gjerde (f. 1955) er forsker ved Norsk Oljemuseum, og er utdannet cand. philol med historie hovedfag ved Universitetet i Bergen 1993. Hun har vært forfatter og medforfatter i en rekke bøker; Uglandrederiene. Verdensvirk-somhet med lokale røtter (1996), «Ingen skal fryse med kraft ifra Lyse». Lyse Kraft fra 1947 til 1997 (1997), Energiske linjer. Stavanger Energi gjennom 100 år (1998), og «Stavanger er stedet» Oljeby 1972–2002 (2002).

En jobb i catering på «Ocean Viking» var inngangsbilletten til en lang karriere offshore for Egil Lima. Her sitter han i kantinen sammen med Ingvar Bjørnevik. Oppslaget på veggen gir klar beskjed om å være effektiv: «Forlat bordet så snart du har spist opp!»

og lage mat. En kokk var i sving på dagtid, en var natkokk, mens tre–fire stykker var hjelpere. Riggen hadde et mannskap på 50 til 60 personer. Fem–seks mann delte lugar. Sammenlignet med i dag var forholdene kummerlige. Kaffe- og oppholdsrom fantes nesten ikke. Det gjaldt å jobbe, sove og spise. God mat var av stor betydning. Amerikanerne ville gjerne ha svære T-bone steker og masse iskrem – i det hele feit kost. Men alle jobbet hardt og jobbet det av seg. Skiftordningen var 12 timer på og 12 timer av. Det var syv dager offshore og deretter syv dager på land.

Ekofiskfunnet

De fleste nordmenn som ble ansatt offshore på denne tiden hadde enten teknisk bakgrunn eller hadde vært til sjøs. Etter tre–fire måneder avanserte

«Kulturminne Ekofisk»:

I 2002 startet Norsk Oljemuseum dokumentasjonsprosjektet «Kulturminne Ekofisk» som skal sørge for at minnet om Ekofisk I blir dokumentert og kan levendegjøres også etter at installasjonene på Ekofisk I er fjernet.

Etter anmodning fra Riksantikvaren har ConocoPhillips gitt Norsk Oljemuseum i oppdrag å gjennomføre dette prosjektet. Museet skal dokumentere anlegget som helhet og en del utvalgte installasjoners design og funksjon. Arbeidsoppgaver, arbeidsmåtene, kulturmøter og historiene skal også dokumenteres, samt ringvirkningene virksomheten har hatt for det norske samfunn.

I samarbeid med Nasjonalbiblioteket i Mo i Rana og Statsarkivet i Stavanger samles det inn kildemateriale av mange forskjellige typer som foto, film, publikasjoner, arkivmateriale, gjenstander og tradisjonsstoff. En stor del av dette materialet digitaliseres. Utvalgte deler av stoffet redigeres og presenteres som «Kulturminne Ekofisk» på internett. I nettversjonen skal det også være mulig å gjøre søk i databasene samt på tvers av databasene. Prosjektet skal være ferdig innen utgangen av 2004.

Egil Lima var med på Ekofisk-funnet og sørget for å bli avbildet foran testflammen på «Ocean Viking».

FOTO: EGIL LIMA

Lima til hjelpearbeider eller roustabout på «Ocean Viking» og fikk ansettelse i ODECO. Ikke lenge etter ble Ekofiskfunnet gjort. Det var en helt spesiell opplevelse.

Det lille uavhengige oljeselskapet Phillips Petroleum Company fra Oklahoma, hadde boret mange tørre hull og ville helst trekke seg ut av Nordsjøen i andre halvdel av 1969. Det var veldig usikkert hvor riggen skulle havne. En av mulighetene var Adriaterhavet, og mannskapet om bord var villige til å følge med. «Ocean Traveler» hadde allerede reist til Sør Afrika. Men Phillips hadde kontrakt på riggen og måtte betale leie for den uansett. Dermed fant selskapet ut at de ville bore ett hull til, og da skjedde det uvanlige ting. På det første hullet ble det gjort et funn som de ikke klarte å kontrollere. Dette hullet viste seg å treffe to formasjoner med forskjellig trykk. I den ene formasjonen forsvant væskesøylen inn i reservoaret, og i den neste var trykket så høyt at det ga brønnskudd.

For å stabilisere trykket ble det prøvd med alle typer «lost circulation» materiale. Plast, hestesko, nøtteskall og alt mulig ble ført inn for å prøve å stabilisere trykket. Men det nyttet ikke, så hullet måtte støpes igjen og riggen måtte flytte. Det ble boret et hull til med bedre resultat, og dette ble gjort klar til testing.

Lima forteller: «Jeg husker da de tente den første flamen. Det var i den fattige tiden, og det var bare en brennerbom. Når vindretningen skiftet, måtte brenneren flyttes til andre siden. Så det var veldig travelt å skifte retning på brennerbommen. Det var ikke noe automatisk tenning på den tiden. Det var en liten gangvei på siden av bommen. Der måtte vi gå ut. Vi surret sammen filler som vi festet til en sveisetråd. Dette stappet vi opp i en kanne med diesel. Når de åpnet brønnen, sto en eller annen klar med fyrstikker og tente på. Han måtte gå ut nær tuppen av bommen og kaste den brennende fillen over tuppen. Da antentes det med et veldig WROW, og da var det å springe tilbake på gangbroen. Sjøen var 20 meter ned, og han skulle ikke snuble mye

for å lande der. I dag, hvis en avis eller arbeidstilsynet hadde fått greie på det, hadde det blitt fete overskrifter. Men den gangen kom vi ikke på at det ikke burde være sånn. Og det var jo fryktelig spennende.»

Etter funnet av Ekofisk ble det slutt på pessimismen. Amerikanerne fortalte at dette var svære greier, og at det ville bli mange gode jobber i Nord-sjøen. Lima var nå avansert til kranfører. Det var ikke snakk om noe opplæring. Det var bare å prøve seg. Kranene var luftopererte Clyde-kraner, enkle saker av vinkeljern som var sveist sammen, men som gjorde nytten.

Lima jobbet nattskift, og som oftest var det rolige økter, særlig på morgenkvisten. På eget initiativ pleide han å løse av boredekksarbeiderne hvis de var inne i en «trip». Det kaltes en «trip» når borekronen skulle skiftes eller noe skjedde med borestrengen slik at den måtte skiftes. Under dette arbeidet var det behov for alt disponibelt mannskap. «Jeg hadde jo god tid og jeg syntes det var kjekt. Det var alltid fart og mye spill og løye på riggflooren», forteller Lima. Det tok ikke lang tid før han ble roughneck, eller boredekksarbeider på norsk. Det var store dimensjoner og mye bråk, men skittent var det ikke. Drilleren passet på å holde riggen nymalt, fin og rein. «Han passet på at det aldri var et ledig minutt. Du fikk gå fra riggflooren når det var kaffepause og når du hadde spisepause, ganske kort.»

Lima fikk også prøve seg som kontrollromsoperatør i ballastkontrollrommet på «Ocean Viking». Da var oppgaven hele tiden å holde riggen i balanse og passe på at alt var i orden. Boret gikk gjennom et hull i boredekket. Hvis riggen sto skjevt klarte de ikke å bore gjennom hullet. I tillegg til å holde boredekket stabilt horisontalt, skulle riggen holdes på en viss dybde, ta om bord diesel, vann osv. Det var mye å passe på.

Fast jobb i Phillips

Etter det første funnet av olje var det om å gjøre for Phillips å finne rekkevidden av feltet. Det ble boret fire avgrensingsbrønner. Deretter søkte Phillips om å få sette i gang prøveproduksjon. Produksjonen var beregnet til 40.000 fat i døgnet og gassen skulle brennes av.

Etter at selskapet hadde fått tillatelse, leide Phillips inn produksjonsplattformen Gulftide. Det ble satt ned et ventiltre på hver brønn på sjøbunnen, to av merket National og to av merket Wetco. Fra hver av brønnene ble det lagt rørledning til Gulftide.

Det tok ett år å komplettere brønnene. Innretninger som skulle stå på havbunnen var følsomme saker, og de skulle styres hydraulisk. På den tiden var utstyret lite til å stole på. Veldig mye som kunne gå galt, gikk galt. Men de fire brønnene kom i drift, og Phillips begynte å ansette folk. Lima søkte og fikk jobb som operatør trainee eller lærling.

Forskjellen på å jobbe i ODECO og Phillips var at Phillips var et selskap som var kommet for å bli i Norge, mens ODECO var mer et rallarselskap. I ODECO var det den amerikanske kulturen som var gjeldende, mens Phillips var innstilt på å tilpasse seg norske forhold. For de som ble ansatt i Phillips ble forholdene tryggere. I Phillips ble det lagt vekt på at de ansatte skulle

føle seg sikre både for seg og sin familie med gode pensjonsordninger, forsikringsordninger osv.

Med sin offshore erfaring skulle Lima være behjelpelig med å lære opp nyansatte, og for første gang fikk han selv skikkelig opplæring. Det skjedde i Stavanger i en bygning ved siden av Dickens. Oppe i andre etasje var det treningssenter. Phillips kjøpte opplæringsmateriell av API, American Petroleum Institute. De som underviste på kurset var vanlige Phillipsansatte fra Statene, driftssjefer og vedlikeholdssjefer osv. Undervisningen skjedde til dels også i Sandviken på Lilleborg fabrikker og ute i Dusavik der Phillips hadde kontorer på basen.

Ute på Gulftide drev et skotsk selskap produksjonen til å begynne med. Vel om bord begynte den praktiske opplæringen om produksjonen som å overvåke, logge, skrive trykk og temperatur, passe på at alt var i orden og «ta action» hvis noe gikk galt. En gang i døgnet skulle metricsystemet leses av og det skulle beregnes hvor mye olje og gass som var produsert det siste døgnet.

Ekofisk-komplekset tar form

Samtidig med ferdiggjøringen av de fire brønnene rundt Gulftide begynte utbyggingen. Lima forteller: «En fin morgen kom det et monster av et fartøy, og når det kom enda nærmere, var det enda fælere for det reiste en svær kran. De begynte å pæle underlaget til gangbroen ut til det sydlige flammearnet på Ekofisk-komplekset pluss at de begynte pælingen på Field Terminal Plattformen den såkalte FTP. Stigerørplattformen kom på lektere. De pumpet ballast i dem slik at de kunne settes nøyaktig på plass. Slike ting hadde vi

FOTO: BOB ELLIS

Nordsjøen kunne variere fra blikk stille til frådende bølger. De tynne stålkonstruksjonene på Ekofisk var imidlertid konstruert for å stå i mot naturkreftene. Foran Q-plattformen og Ekofisk Charlie i bakgrunnen.

aldri sett før. Samtidig begynte de å bygge Ekofisktanken, en stor oljelager-tank i betong, på land. De hadde også begynt å bygge Ekofisk Alfa, Ekofisk Bravo og Ekofisk Charlie. Det var en kolossal aktivitet der ute.»

Den første jobben Lima hadde etter Gulftide var på Ekofisk Alfa. Etter noen måneder bar det videre til Ekofisk Bravo og deretter til Komplekset som Ekofisksenteret ble kalt. Oppgaven på plattformene som skulle startes opp, var i første omgang å lage ferskvann med en «watermaker». Riggen eller boretårnet ble satt opp av amerikanske spesialister. Boretårnene hadde tidligere vært brukt i Statene. Å bivåne byggeprosessen var en helt spesiell opplevelse: «Det kom en gjeng med eldre mennesker fra USA, og når de jobbet, var de fullstappet med skiftenøkler over hele overkroppen. De klatret opp, og så bygde de etter hvert. Når de begynte om morgenen, var det ikke alltid de gadd å klatre opp der de holdt på. Da heiste kranføreren dem opp. De sto på kulen eller fastlinen som vi kalte det, og så satte kranføreren dem av der de skulle».

Produksjonsfolkene opplevde arbeidet som litt trasig i denne fasen. Så lenge plattformen ikke var kommet i produksjon, men bare boret, var det drillings supervisoren eller boresjefen som var øverste sjef på plattformen. Det ga borefolkene høy status, mens produksjonspersonellet ikke var så mye verdt. De ble satt til drittjobbene som å spyle, åpne tette rør og produsere vann.

Den første brønnen som kom i produksjon på Ekofisk Alfa het A 13. En større svensk tankbåt som het «Elisabeth Fernstrøm» lå i en hel måned og lastet olje fra den ene brønnen. «Det var så fint. Nordsjøen lå blank og fin en hel måned».

Men Nordsjøen kunne også vise seg fra en annen side. I november 1973 eller 1974 var det skikkelige stormer. Plattformsjef, Bob Ellis, tok et bilde og sendte det til Oil & Gas Journal. Det viste når bølgene slo over søndre flaren på Komplekset. Bølgene var over 20 meter høye. «Når en ser det kaoset med vann og de tynne beina plattformen sto på er det rart at det holdt, men det gjorde det. Et spesielt fenomen oppsto når det blåste lenge i en retning og vinden dreide. Da ble det bølger på toppen av de andre bølgene som var veldig kraftige. Første gang vi opplevde dette, var det en sveisesjappe, en svær container som var sveiset fast på det nedre dekket som ble tatt av en bølge og slått rett opp under dekket over. Senere fikk radiooperatørene som tar seg av værmeldinger, i oppgave å melde fra når det var fare for slike tårnbølger, for da var det ting vi måtte gjøre. Vi lærte noe hele tiden.»

Læring av erfaring

Etter at Lima og de andre flyttet over til Komplekset og Field Terminal Platform (FTP) nærmet den store dagen da produksjonen inn til FTP kunne begynne. Mannskapet hadde satt seg nøye inn i utstyret. Før oppstart ble det gjennomgått en detaljert prosedyre for å fjerne luft i alle rør. Lima forteller begeistret: «Og så var vi liksom i gang. Seieren var vår! Gulftide den var liksom ikke vår, men FTP-en var vår. Da følte vi at dette var bra. Vi lærte oss

Gjennom internopplæring i Phillips ble Lima utdannet til operatør. Den første virkelige utfordringen var da produksjonen som ble styrt fra Field Terminal Platform startet opp med norsk mannskap ved spakene. Her fra kontrollrommet på FTP-en.

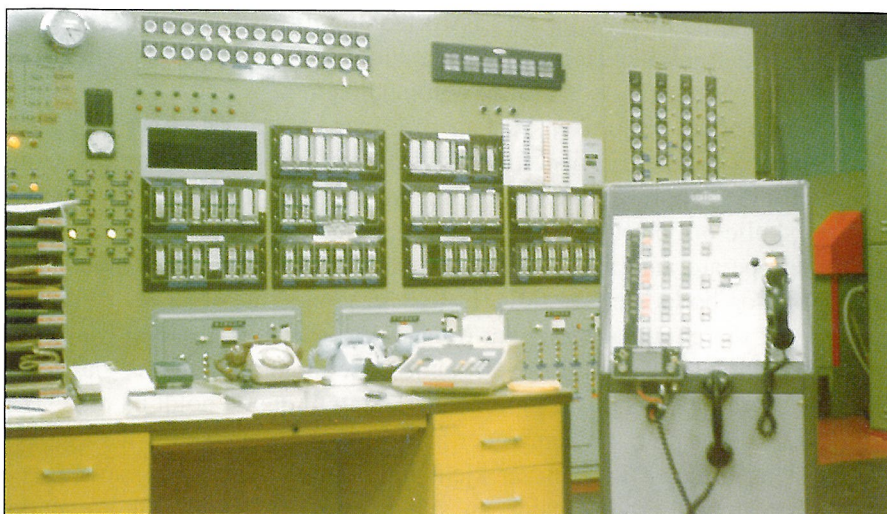

Foto: Egil Lima

fort at her holder vi i gang. Enda var det bare en brønn som produserte. Vi var jo nye og ferske og kjente ikke utstyret helt, men når skriverne tegnet beine streker likte vi oss. Da gikk produksjonen som den skulle.» Etter en periode avanserte Lima til plattformsjef på FTP.

Det skjedde en episode på FTP-en som var litt farlig, men også litt ufrivillig komisk. Der røk det en pakning på en flens. Dette skjedde mens plattformen var helt ny. «Det var en del folk som så på, og der begynte de å springe i ring. De sprang i ring helt til det var en som tok ut. De fulgte lederen... ingen visste hva de skulle gjøre». Episoden viser hvor viktig det er å øve på hva en skal gjøre når det skjer en ulykke.

Arbeidet kunne også være slitsomt, og det var vanskelig å koble av. Lima jobbet om natten en periode. Det var før hotellet kom. Lugaren der han skulle sove på dagtid, var i 4. etasje på Q-plattformen med helikopterdekk rett over hodet. Om dagen holdt de på å «shuttle» på folk til de andre plattformene i Ekofisk-området. De begynte tidlig om morgenen, og var aldri ferdig med morgentrafikken før kveldsøkten begynte. Helikoptertrafikken holdt på hele dagen, pluss at de som kom med helikopter fra land landet på samme dekket. Da ble det vanskelig å sove. Det gikk ut over hjemmelivet også. Det var åtte dager hjemme og åtte dager offshore. «Når jeg kom hjem hadde jeg store problemer, fikk ikke sove om natten den første tiden. Og om få dager skulle jeg reise ut igjen. Det var vanskelig, men det rettet seg jo etter hvert. Jeg sluttet å jobbe nattskift, så rettet det seg. Senere flyttet vi bort på hotellet.»

Ekofisktanken – en maurtue

Den store utfordringen var å få prosessanlegget på Ekofisktanken til å fungere. Ekofisktanken ble opprinnelig bygd som mellomlagringstank for olje slik at produksjonen kunne foregå kontinuerlig selv om oljetankskip ikke kunne laste på grunn av dårlig vær. Men da det ble bestemt at det skulle byg-

ges oljerørledning til Teesside og gassrørledning til Emden var ikke behovet for en oljelagertank like stort. Det ble besluttet å bygge et prosessanlegg for olje og gass på toppen av den runde betongtanken.

Prosessanlegget på Tanken var atskillig mer komplisert enn på FTP-en. Lima som nå var plattformsjef, jobbet sammen med Engineering & Construction under oppbyggingen av prosessanlegget på Tanken. Svære boligbrakker skulle om bord som midlertidig oppholdssted for arbeiderne. Sammen med operatøransvarlig hadde Lima ansvaret for 600 – 800 mennesker som jobbet og bodde der samtidig. Det var et yrende liv. «Når det var kaffe-pause, gikk det et signal og da var det akkurat som folk myldret fram som maur. De fikk kaffe og smultringer, sånne store myke med masse glasur på. Og når det var gått et kvarter så forsvant de opp til det de holdt på med.»

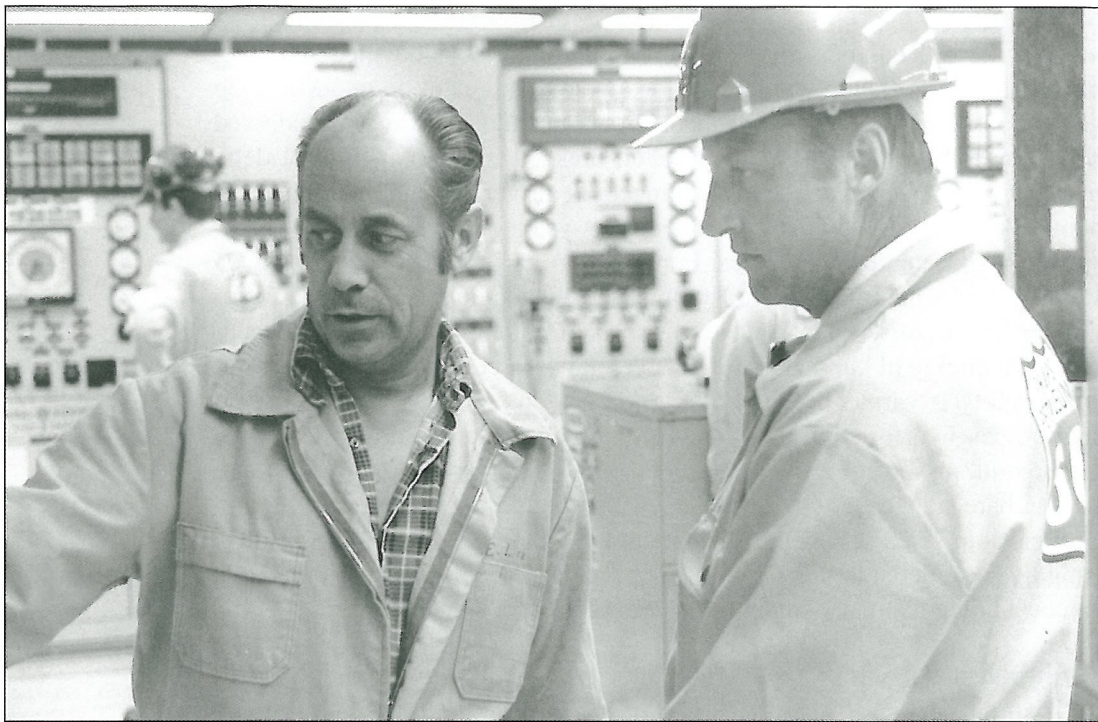
Gjennom erfaring lærte Lima etter hvert hva hvert eneste rør var og hver eneste svitsj bruktes til. Han var kjent for å kunne hele prosessanlegget i hodet. Ikke mange andre hadde en slik oversikt. Arbeidet var krevende. Siden Tanken fungerte som oljelagertank var det store mengder brennbart materiale på den. Dermed var det nødvendig å gi «Hot Work Permit» til de som arbeidet med sveise- og skjærearbeid. På en dag kunne det være 80 slike varme arbeider som skulle settes i gang, og alt skulle sjekkes ut. Lima begynte gjerne på jobb i halvfemtiden for å få unna godkjenningene slik at alt var klart når det nye skiftet kom på. Etter en slik tidlig økt smakte det godt med skikkelig engelsk frokost.

Det var dramatiske episoder også, blant annet en del streiker. Da var det ikke bare, bare å være arbeidsleder: «Husker en gang det var kommet om bord en del elementer som klarte å lage sjau og spetakkel. Da streiket de, og det var ingen kjekk situasjon. Har du sett film fra de amerikanske fengslene der de dunker på sprinklene? Jeg sto nede på dekk og kikket opp på boligkvarteret. Der sto de oppe på Tanken og slo med kopper på gelenderet. Da følte jeg meg liten.» Lima var ikke organisert siden han var arbeidsleder. Selv om det kunne være gode grunner for å streike syntes han det gikk over streken enkelte ganger, særlig med tanke på sikkerheten. «Noen virket så irrasjonelle når de streiket, så jeg følte at det var ikke mye som skulle til før... Amerikanerne som satt på den andre siden av bordet gjorde ikke tingene riktig de heller, for på sin side provoserte de i mangt. Jeg følte meg mellom barken og veden i alt dette, og det var ikke kjekt.»

Produksjonsrekord

Etter at prosessanlegget på Tanken var ferdig og oljerørledningen til Teesside var bygd, begynte pumpingen av olje til Teesside. Gassrørledningen til Emden var ikke ferdig enda. Det begrenset produksjonen. Siden gassen ikke kunne brennes av kunne det ikke produseres mer enn at det samtidig var kapasitet til å injisere gassen.

Lima glimter til når han skal fortelle om produksjonsrekordene på Ekofisk. «Da jeg var blitt plattformsjef på Ekofisk-komplekset hadde Phillips 10-årsjubileum. Jeg husker godt jeg kom på jobb om morgenen og så at nå

UTLÅNT AV: EGIL LIMA

Kongelig besøk på Ekofisk. Egil Lima forteller kronprins Harald om prosessene som styres fra kontrollrommet på Ekofisk-tanken.

kan vi klare å produsere 600.000 fat i døgnet. Det hadde vært morsomt å kunne annonsere dette på dagen for feiringen av 10-årsjubileet. Jeg tok en telefon til offshoremanager Mike Lacy om vi skulle prøve å sette produksjonsrekord den dagen. Det var ingen store jobber som virket forstyrrende inn. «Ja, det er flotte greier», sa han. Det er merkelig hvordan dette spredte seg. Det var jo et stort kontrollrom på Tanken og jeg hadde kontor i etasjen under. Jeg gikk opp og snakket med supervisoren og sa at i dag prøver vi å sette produksjonsrekord. Vi hadde en produksjonsstrøm på 25.000 fat i timen og det skulle tilsvare 600.000 fat i døgnet. Hvis vi holdt dette stødig skulle det gå greit. Etter to timer var dette spredt over hele feltet. Det var jo et stort felt med en masse plattformer, og plutselig var alle engasjert. Det kom masse telefoner med hvordan går det? Klarer vi det? Spenningen steg og steg. Nattsjefen ringte og klaget på at Cod-plattformen ville begynne å teste sikkerhetsventiler. Det vil si at de skulle teste en og en brønn som da midlertidig ble satt ut av produksjon. Dette ble utsatt. Klokken seks om morgenen eksploderte det. Vi hadde klart det! Vi hadde produsert 613.000 fat. På jubileumsfesten kunne lederen for produksjonsavdelingen på land, Frosty Morgan, stolt gå på talerstolen og annonsere dette.»

Hele anlegget var dimensjonert for en produksjon på 1 mill. fat i døgnet. Dette nivået ble aldri nådd, men i denne perioden lå produksjonsnivået stabilt høyt. En hel uke lå produksjonsnivået til Teesside på rundt 630.000 fat. Med en oljepris på 30 dollar fatet tjente selskapet enorme summer. Samtidig solgte Phillips to milliarder standard kubikkfot gass til Emden.

Katastrofen

«Alexander L. Kielland»-ulykken står i grell kontrast til slike gledelige øyeblikk. Lima var offshore da det skjedde, og sov ikke på to døgn. «Min jobb var jo å sikre produksjonen. «Alexander L. Kielland»-ulykken skjedde ved Edda-plattformen. Da plattformen veltet, brakk den ene leggen av. I dette området var det en mengde rørledninger. Et drivende bein med et anker hengende etter seg kunne skade rørledningssystemet. Mens redningsoperasjonen pågikk måtte Edda sikres. For å få bort trykket måtte produksjonen stenges, og det måtte gjøres fra Komplekset. Vi stengte ikke ned produksjonen for hele Ekofisk, men la den om. Årsaken til det var eksporten av gass, som gikk direkte til kundene i Europa. Vi tok i bruk et gammelt dehydration-anlegg på FTP, varmet det opp, fikk tørket gassen og holdt i gang. I ettertid spurte noen hvorfor stengte vi ikke stengte ned alt sammen. Og det er vel gjerne mitt ansvar at vi ikke gjorde det. Min tanke var hvorfor skal vi det. Skal vi bare stenge ned og alle folkene bare sitte der og konsentrere seg om det fæle som skjer. Jeg mente vi måtte holde i gang det som kunne holdes i gang og sikre det som kunne sikres. Jeg mente det var mindre traumatisk å ha noe å holde på med, i stedet for å sitte å lage sine egne historier.»

Muligheten var vår

På 1980-tallet ble organisasjonen lagt om og det ble innført et system med tre driftssjefer og tre vedlikeholdssjefer offshore. Lima fikk stilling som driftssjef og hadde kontorplass på hotellet. Driftsjefene var ansvarlige for driften av alle de 27 plattformene på Ekofisk. Under seg hadde de plattform-sjefene eller Platform Superintendent som var ansvarlige for den enkelte plattform.

Karrieremulighetene må karakteriseres som svært gode. Lima forteller: «Jeg skulle jo aldri blitt det jeg ble. Men da jeg begynte var ikke de folkene de trengte tilgjengelige. Amerikanerne var ikke så opptatt av formell utdanning som nordmenn er. Jeg tror de la mer vekt på evnen og viljen til å arbeide. Det satte jeg pris på. Så der var jeg veldig heldig. Jeg ville heller dette enn å vinne i Lotto. Stillingen jeg fikk var egentlig en høyskoleingeniørstilling. Men jeg er sikker på at hvis du satte en høyskoleingeniør inn i den stillingen, så ville jeg i hvert fall til å begynne med gjøre den jobben bedre enn ham, for han trengte å lære jobben. Jeg kunne samarbeide med de som var under meg på en måte som han ville ha vanskeligheter med. Jeg tror ikke vi gjorde noen dårlig jobb. Siden det ikke fantes den typen personell da det var behov for dem, ble muligheten vår.»

Lima begynte sin sjeldne karriere offshore i 1968 og ble pensjonert i 1993. Da hadde han gjort 25 års oljehistorie til sitt liv erfaring.